

Povej in pa obljubi, da boš vprihodnje popravil, kar si dosedaj zagrešil.«

»Kaj boš pravil,« mu zašepeta priliznjeno hudobni duh, »ali morajo starši ravno vse vedeti! Kaznovan si bil že tako zadosti, še preveč. Sedaj boš pa še kregan, pa še tepen povrhu. Oh, revež, kako se mi smiliš! Nič ne povej!«

Stanko posluša oba glasova. Boj se nadaljuje, Stanko omaguje, omaguje, naposled pa le zmaga.

»Povem. Naj bo, kar hoče.«

Pride večer. Vsa družina je zbrana v hiši. Stanko se opogumi in začne pripovedovati o zgodbi tiste nesrečne nedelje, ki mu je vzela zdravje, prinesla bolezen in ga spravila skoro na rob groba.

Kar odleže mu, ko konča svojo povest. Odpustili so mu starši itak vse, in Stanko je bil vesel, kot že dolgo ne.

Tudi z Bogom je še poravnal svoj račun. Z mamo sta šla skupaj v cerkev, da se zahvalita dobremu Bogu za pomoč v boleznih.

Ko so pa velikonočni zvonovi oznanjevali veselo pesem vstajenja, je Stanko že zopet hodil v cerkev in se radoval dvojnega ozdravljenja, dušnega in telesnega.

J. E. Bogomil.

Zima v gozdu in na polju.

Mrzel veter veje. Razgaljen je gozd.

»Neprijetno bo!« tožijo krilatci. Njih spev je utihnil. Pričakujejo zime.

»Niti mislim ne ostati tu,« se oglašča poljski škrjanec.

»Jaz grem v severno Afriko.«

Njegov polbrat, čopasti škrjanček, sramežljivo poveša kljunček. Daljših potov si ne upa napravljati. Zamenjal je pač le svoje letno stanovanje in se naselil v bližini človeških bivališč.

»Tudi mi ne odhajamo vsi,« ga pobodri ščinkovec. »Pošljemo le ženke na jug, ki ne preneso mrzlih dni.«

»Jaz ne morem živeti brez solnca,« potoži slavec.

»Tudi jaz ne!« začvrčita kukavica in lastovka.

Nekega dne so selilci odleteli.

Gozd je postal nem in prazen. Le veter je neusmiljeno gospodaril v njem. Potem so padale prve snežinke, padale in padale. —

Zasnežilo je. —

Nastopili so hudi časi za uboge ptičke. Dobivali so vedno manj hrane. Težje in težje se je bilo nasititi, dasi so mali, ptičji želodčki.

»Li ni letos prav nič žuželk?« se je hudovala žolna, ko je s kljunom brezuspešno potrkavala na drevesna debla, hoteč se prepričati, je-li tamkaj kaj skritega, kar uteši glad. Nič, nič ni bilo tamkaj. »Odidem v sadovnjak,« dé naposled.

»A mi ne krademo,« ga opozori sinica. »Čemu jemati, kar ni našega? Doslej sem bila še vedno sita.«

S krempeljci se je oprijemala vejic in se zibala semtertja. Skakljajoči stržek ji je prijazno pokimaval.

Žolna se je naposled vrnila z vaških sadovnjakov nasičena. Skakljala je po vejah kakor po stopnicah v svojo izbico vrhu votlega debela. Tamkaj v bližini je imela še par luknjic, zvrtnih v lubje trhlega hrasta. — Trap, trap, huš! — sledile so sinice v prazne, jim oddane izbice.

Žolna je stala ponosno v durih in zrla nanje, kako so vzradoščene zavzele prazne izbice.

Zunaj je pa neusmiljeno bril veter, zopet je snežilo — —

In prišel je Božič. Gospodar se je pripeljal v gozd z vozom, posekal je smrečice, jih naložil in odpeljal, da jih proda za božična drevesca. Imel bo novcev, in otroci v mestu veselje. Je-li pa kdo mislil, da bi tudi gozdni krilatci praznovali Božič? Kdo pogrinja drobnim pevcem mizice, ko je vse zasneženo? Kdo dá lačnim kruha in žejnim pijače?

Fr. Zupančič.

